

Helen Cox

Een dodelijke afloop

Vertaald door Peter de Rijk

De Fontein

I

Zodra Kitt Hartley de grote paarse V zag, draaide haar maag zich om. Het was een zonnige aprildag geweest, maar nu begon het te schemeren en in het toenemende duister leek het mysterieuze merkteken des te onheilspellender. Haar maag speelde nog meer op toen het inmiddels bekende gevoel van ontzetting zich van haar meester maakte. Ook al had ze in het verleden al aan heel wat moordzaken gewerkt, ze was er nog altijd niet aan gewend. Misschien zou dat wel nooit lukken. En dat was misschien maar goed ook, op de keper beschouwd.

Het symbool was op de voordeur geschilderd van Foss Side Avenue 33 in het schilderachtige dorpje Orpington, acht kilometer buiten het centrum van York. De deur behoorde toe aan Kitts vriendin Ruby Barnett, net als het huis achter die deur. Het woord 'vriendin' was misschien niet helemaal juist als beschrijving voor iemand die er een gewoonte van maakte om je op je werkplek op te zoeken en je daar van de nieuwste ongevraagde 'paranormale' voorspellingen deelgenoot te maken. Toch was Kitt echt wel op de oudere vrouw gesteld geraakt. Het viel niet te ontkennen dat hun onderlinge band de afgelopen paar jaar veel sterker was geworden, ook al had Kitt niet veel op met Ruby's zweverige gedoe.

Dat Kitt zo veel genegenheid voor haar excentrieke vriendin voelde, maakte het merkteken op de deur nog onrustwekkender. De V was het onmiskenbare visitekaartje van de zogenoemde Vampiermoordenaar, een seriemoordenaar die de afgelopen drie maanden al drie keer had toegeslagen: eenmaal in Middlesbrough, eenmaal in Scarborough en eenmaal in Malton. De moordenaar had die bijnaam gekregen omdat de slachtoffers altijd met twee rode merktekens in hun hals werden gevonden. Op de plaats delict waren ook jampotten aangetroffen die met het bloed van de slachtoffers gevuld waren, en nu leek deze moordenaar zijn vizier

op die lieve oude Ruby gericht te hebben.

‘Dat zei ik toch,’ zei Ruby, terwijl ze toekeek hoe de rechercheurs Malcolm Halloran en Charlotte Banks hun team instrueerden waar precies ze naar forensisch bewijs moesten zoeken, zowel buiten als in het huis.

Kitt trok haar wenkbrauwen op en keek Ruby van opzij aan. Ze moest nog even wennen aan haar nieuwste kleurspoeling: fluorescerend groen. ‘Hoe bedoel je: “Dat zei ik toch”?’

‘Ik heb je twee weken geleden al gezegd dat dit zou gebeuren.’

‘Nee, niet waar.’

‘Doe niet zo dwaas,’ zei Ruby. ‘Ik heb het je met zoveel woorden gezegd. Er doemden duistere zaken op.’

Kitt onderdrukte een zucht. ‘Ik wil je niet beledigen op dit moeilijke moment, lieve Ruby, maar dat klinkt niet bepaald specifiek. Als ik een pond kreeg voor elke keer dat je zei dat er “duistere zaken” opdoemden, zou ik de budgetproblemen van elke openbare bibliotheek in Groot-Brittannië kunnen oplossen.’

‘Toch kun je het niet ontkennen,’ zei Kitts assistente Grace Edwards, die tot dan toe druk bezig was geweest het symbool te fotograferen dat op Ruby’s deur was geschilderd. Nu het politieonderzoek ter plaatse in volle gang was, kon ze alleen met een zoomlens een close-upfoto van het merktken maken. ‘Ze had gelijk. Er doemen inderdaad duistere zaken op.’

‘O, lieve help,’ zei Kitt hoofdschuddend. Ze had al genoeg te stellen met Ruby en Grace afzonderlijk. Om met de lichtelijk gekmakende invloed van die twee tegelijkertijd om te gaan, was bijna onmogelijk.

In het huis klonk een luide, bulderende kreet: ‘Arrrggghhh!’

Kitt, Grace en Ruby draaiden zich geschrokken naar het lawaai toe. Halloran, Banks en diverse andere agenten renden Ruby’s huisje binnen.

Terwijl Kitt zich met ingehouden adem op het ergste voorbereidde, kwam Halloran even later met een bleke brigadier Redmond in zijn kielzog weer tevoorschijn. Aan zijn gezicht te zien leek het oorverdovende gebrul van hem afkomstig te zijn geweest, wat Kitt lichtelijk verraste. Brigadier Miles Redmond stond niet

bekend om zijn tact en was de enige die ooit om zijn eigen grappen lachte, maar de weinige keren dat ze hem tijdens haar werk had ontmoet, had Kitt hem nog nooit nerveus of bang gezien. Voor de eerste keer sinds de politie twintig minuten geleden ter plaatse was gekomen, liep Halloran naar het drietal toe.

Kitt maakte uit Mals gezichtsuitdrukking op dat er zojuist niet iets heel ernstigs in het huis was gebeurd, ondanks Redmonds reactie. Toen zij en Halloran een relatie kregen, had het lang geduurd voordat Kitt zijn blikken kon duiden. Maar inmiddels waren ze bijna twee jaar samen, en nu meende ze dat ze daar aardig in slaagde. Zijn frons kon beslist nog dieper, dus wat haar betrof kon hij als mikpunt van haar spot dienen. Misschien was dit niet het beste moment om hem te plagen, maar hij had een gecompliceerd verleden als het om seriemoordenaars ging, dus elke gelegenheid om de stemming wat te verlichten zou een welkome afleiding zijn, redeneerde ze. Daar kwam bij dat ze in elk geval iets moest ondernemen om niet alleen maar aan de mogelijke gevolgen van dat merkteken voor haar vriendin te hoeven denken. 'Tets bijzonders aangetroffen?' vroeg Kitt met een lachje.

'In alle hoeken en gaten,' antwoordde Mal, terwijl hij zijn armen over elkaar sloeg en zijn blik op Ruby richtte. 'Ik neem aan, mevrouw Barnett, dat u weet dat zich in uw logeerkamer een heel assortiment insecten heeft gevestigd.'

'Jazeker,' zei Ruby, 'dat zijn mijn huisdieren. Was al dat kabaal daarom te doen? Om een paar vlinders?'

'En duizendpoten, wandelende takken, pissebedden en hier en daar een kakkerlak, voor zover we kunnen zien. Als het huisdieren zijn, waarom zitten ze dan niet in kooien?'

'Ik kan ze niet in een kooi stoppen. Dat is echt onmenselijk. Het zijn levende wezens.'

Kitt perste haar lippen op elkaar in een poging niet te grinniken. Halloran, Grace, en eigenlijk al haar andere vrienden vonden dat ze Ruby te vaak afkapte. Als ze voor de verandering zelf haar tamelijk originele geleuter moesten aanhoren, zouden ze misschien begrijpen waarom Kitt zulke duidelijke grenzen had gesteld.

'Ik prijs me ineens gelukkig dat wij het huis niet hoeven te

doorzoeken,' zei Grace met een lichte huivering. 'Ik word kriegel van kruipende beestjes.'

'Ik neem aan dat je niets hebt gevonden om de moordenaar te kunnen identificeren?' vroeg Kitt, nu serieuzer. 'Of degene die het merkteken op de deur heeft geschilderd, aangenomen dat het niet om dezelfde persoon gaat?'

'Je weet dat ik daar niets over kan zeggen,' zei Halloran.

'Prima, dat hoeft ook niet, want ik zie het aan je gezicht,' zei Kitt, waarna ze zich weer naar de oude vrouw toe draaide. 'Ik weet zeker dat Halloran zijn uiterste best zal doen, Ruby. Maak je daar maar geen zorgen over.'

'Ik maak me ook geen zorgen,' zei Ruby. 'Zodra ik dat teken op mijn deur zag, wist ik precies wat ik moest doen. Ik heb niets te vrezen.'

'Ik ben blij dat je hierdoor niet van slag bent,' zei Halloran. 'Maar ik ben bang dat we het gevaar waarin je mogelijk verkeert niet zomaar kunnen negeren. Deze kerel heeft in drie maanden al drie slachtoffers gemaakt.'

'O, dat weet ik best, hoor,' zei Ruby. 'Maar ik heb alles onder controle.'

'Vast wel,' zei Halloran, die nu een verbeterd trek om zijn mond kreeg. Kitt wist uit ervaring dat als er iets was waaraan Halloran een nog grotere hekel had dan aan moordenaars, het mensen waren die ergens blasé over waren. 'Wat is het allemaal toch simpel, hè? Eigenlijk hadden we jou meteen op de zaak moeten zetten, zeker?'

'Mal,' zei Kitt zo zachtjes mogelijk, ook al begreep ze heel goed dat Ruby je tot het uiterste kon tergen, alsof ze de koningin was. Nou ja, misschien meer de hertogin. Grace was de koningin en Kitts beste vriendin, en Evie was de prinses. 'Kom op nou, ik weet zeker dat Ruby het niet zo bedoelde.'

'Echt niet,' zei Ruby. 'Ik bedoelde alleen dat ik de beste mensen aan de zaak zal laten werken.'

'O,' zei Halloran, nu iets kalmer. 'Nou, bedankt, Ruby, het gebeurt niet vaak dat het publiek –'

'Ik bedoelde jou niet,' zei Ruby. 'Ik bedoelde Kitt en Grace.'

Kitts wangen kleurden hevig. Subtiliteiten hoefde je van Ruby

niet te verwachten, en dat was een understatement. Maar dat ze tegen een rechercheur met jarenlange ervaring durfde te beweren dat ze beter was in boeven vangen dan hij, kon je gerust een belediging noemen.

‘Ruby...’ waarschuwde Kitt.

‘Nou, wat ik bedoel is dat ik niet uitsluitend op jou doelde, inspecteur Halloran. Maar je weet dat ik het me niet kan permitteren hier te blijven rondhangen. De Vampiermoordenaar slaat altijd toe binnen elf dagen nadat dat symbool op iemands deur verschijnt. En dat betekent dat mijn dagen letterlijk geteld zijn. Ik kan niet al mijn eieren in één mandje stoppen. Nee. Nee. Nee. Ik heb Hartley en Edwards Detectives ingehuurd om aan de zaak te werken, en ik hoop dat de politie dit tot op de bodem uitzoekt voordat mijn tijd op is.’

Halloran keek Kitt kritisch aan. ‘Ik dacht dat Ruby jou eerst had gebeld omdat jullie bevriend zijn. Je bent er toch niet echt mee akkoord gegaan om deze zaak aan te nemen?’

‘We konden zo’n klus niet laten schieten,’ zei Grace meteen, voordat Kitt een diplomatiek antwoord kon geven. Blijkbaar was het haar niet opgevallen hoe ernstig Halloran klonk. ‘Een serie-moordenaar die zijn slachtoffers zoekt onder mensen die zich met occulte zaken bezighouden, dat is echt een uniek onderzoek, hoor.’

‘Als je niet oppast, wordt dit het laatste onderzoek van je leven. Deze kerel gaat letterlijk over lijken om zijn doel te bereiken, begrijp je? Nee, nee, geen sprake van,’ zei Halloran tegen Ruby. ‘Ze doet het niet.’

‘Sorry? “Ze”?’ vroeg Kitt.

‘O jee,’ zei Grace. Ze zette grote ogen op, kuchte zogenaamd en mompelde net luid genoeg zodat Kitt het kon verstaan tegen Halloran: ‘Neem het terug, neem het terug zolang het nog kan.’

Halloran maakte op geen enkele manier de indruk zijn bewering terug te willen nemen, en Kitt trok haar neus op. ‘Inspecteur Halloran, ik wil je even onder vier ogen spreken.’

Kitt liep een klein eindje van haar vrienden weg. Ze draaide hun de rug toe en hoorde Grace stiekem tegen Ruby fluisteren: ‘O jee, ze spreekt hem bij zijn achternaam aan; nu krijgt hij ervanlangs.’

Kitt ergerde zich, maar moest nu grotere problemen aanpakken dan het vrijpostige gedrag van haar assistente. Dat kwam later wel.

Kitt wachtte met opgetrokken wenkbrauwen. Ze keek in Hallorans intens blauwe ogen en probeerde contact met hem te krijgen. Ruzie met Mal was wel het laatste waar ze nu behoefte aan had. Ze hadden eigenlijk nooit bonje, op één grote onenigheid over het beste recept voor vleesjus na. Maar als ze dan toch kibbelden, voelde Kitt zich na afloop altijd een beetje... verloren en leeg. Ze kon dat gevoel missen als kiespijn op de dag dat haar vriendin doelwit van een seriemoordenaar was geworden. Als hij excuses maakte en kalmeerde, konden ze het goedmaken en zich weer op de zaak concentreren.

‘Ik heb net zoveel recht om boos te zijn als jij, dus kijk me niet zo aan,’ zei Halloran. ‘Deze zaak is enorm belangrijk. Mijn baas zit te springen om resultaten. Niets mag me nu van de zaak afleiden.’

Kitt sloeg haar ogen neer. Er ging geen maand voorbij zonder dat hoofdcommissaris Parnaby Mal in een bepaalde zaak onder druk zette, wat er alleen maar toe leidde dat Halloran nog koppiger en fanatieker werd dan gewoonlijk. Het zag er niet naar uit dat er snel een verontschuldiging zou volgen.

‘Mal, ik vind het echt onredelijk om te zeggen dat mijn eerdere bijdragen aan dit soort zaken jou in feite alleen maar hebben afgeleid,’ zei Kitt, die nu weer naar hem opkeek en zonder stemverheffing sprak, zoals Halloran zelf zo vaak deed als zij koppig deed. ‘En wat je ook van mijn keuzes in het werk mag vinden, je spreekt niet namens mij.’

Halloran was zo verstandig haar beschaamd aan te kijken, maar het was duidelijk dat hij deze kwestie niet zomaar liet rusten. ‘Ik bedoelde het niet zoals het klonk. Dat weet je best. Maar het is mijn taak hier om ieders veiligheid te garanderen, ook de jouwe.’

‘Je probeert toch niet te doen alsof die reactie daarnet zuiver professioneel was?’ vroeg Kitt.

Er speelde een lachje om Hallorans lippen. ‘Als ik in de tijd dat we samen zijn niet duidelijk heb gemaakt dat mijn aandacht voor jouw welzijn niet alleen maar professioneel is, dan is er iets misgegaan.’

Omdat Kitt wist dat de anderen toekeken, wreef ze over zijn arm. 'Je kunt me niet van de wereld afschermen, Mal.'

'O, dat besef ik maar al te goed. Je hebt meer dan eens duidelijk gemaakt dat je mij niet nodig hebt.'

Kitt glimlachte, maar slaakte tegelijk een zucht. Hoeveel relaties waren er al niet op de klippen gelopen door ouderwetse ideeën over genderrollen, vroeg ze zich af. Als hoofdbibliothecaresse van de afdeling Vrouwenstudies van de Vale of York-universiteit had ze er veel tijd aan besteed om uit te leggen dat dat vakgebied niet alleen vrouwen profijt bood. Als vrouwen meer zeggenschap kregen, zouden mannen misschien niet langer denken dat ze alleen nuttig waren om vrouwen te onderhouden en bescherming te bieden. Ze meende dat ze haar eigen vriend in elk geval ondubbelzinnig had laten weten dat zijn waarde voor haar daar niet van afhing, maar er was duidelijk nog werk aan de winkel. 'Is naar je verlangen niet beter dan je nodig hebben? Heb je niet liever dat ik bij je ben omdat ik dat wil, en niet alleen omdat je een behoefte vervult?'

Kitts vraag zette Halloran weliswaar aan het denken, maar dat weerhield hem er niet van te blijven protesteren. 'Kitt, ik heb geen tijd voor een filosofisch debat hierover. Wie die verdachte ook is, hij weet waar hij mee bezig is, en dat is uiterst zorgwekkend. Elk detail is met grote precisie gepland. Het korps heeft geen enkele aanwijzing die naar de moordenaar kan leiden; drie dodelijke slachtoffers en geen spoorje forensisch bewijs. Ik heb ooit de fout gemaakt om zo'n moordenaar te onderschatten, en dat heeft mijn leven voorgoed veranderd. Ik kan geen enkel risico nemen. Ik mag jou niet verliezen.'

'O, Mal, ik weet dat dit soort zaken voor jou moeilijk zijn, maar ik dacht dat we dat allemaal achter ons hadden gelaten.'

'Dat is ook zo, schat. Dat is zo. Maar het verleden verdwijnt niet zomaar. Bovendien hebben we een verantwoordelijkheid om lessen te trekken en fouten niet te herhalen. Het laatste slachtoffer kreeg politiebescherming, maar toch wist deze moordenaar toe te slaan.'

'Dat weet ik; toen ik daarover las, vroeg ik me meteen al af hoe hij dat voor elkaar had gekregen. Ik neem aan dat je uitvoerig over het verloop van deze zaak gebrieft wordt, zodat je kunt garanderen

dat Ruby niet hetzelfde overkomt?’

‘Ja, nu er een slachtoffer in deze buurt is gevallen, krijgen we toegang tot alle geheime informatie. Niet dat die strikte geheimhouding gemakkelijk was voor de andere bureaus die aan deze zaak werken, nu de bureaus van het laatste slachtoffer naar de pers zijn gerend vanwege dat merkteken op de deur.’

‘Luister, ik ben het met je eens dat we fouten uit het verleden niet moeten herhalen,’ zei Kitt, ‘maar zelfs als we het ons konden veroorloven om deze klus af te wijzen – wat voor mij niet het geval is, nu ik moeite heb om op kantoor de eindjes aan elkaar te knopen – kunnen we onze keuzes niet baseren op angst of net doen alsof er niets aan de hand is. Anders behalen lieden als deze moordenaar de overwinning door ons steeds te laten terugdeinzen.’

‘Ik knoop nog liever zelf op het bureau die eindjes aan elkaar dan dat jij aan deze zaak gaat werken.’

‘O, daar gaat het me helemaal niet om, en dat weet je heel goed,’ zei Kitt, en ze zette haar handen in haar zij.

Halloran schudde zijn hoofd. Hij zweeg, maar uit zijn ogen sprak frustratie. Ze hield zo veel van hem dat zijn pijn aanvoelde als haar eigen pijn, maar ze kon ditmaal geen concessies doen. Er stond te veel op het spel.

‘Je hebt gelijk dat ik je niet kan tegenhouden,’ zei hij uiteindelijk. ‘Je hebt gelijk als je zegt dat het verkeerd van me is om het te proberen, maar ik hoef er niet blij mee te zijn. Als je aan deze zaak begint, verwacht dan geen hulp van mij.’

‘Inspecteur Halloran,’ riep Banks vanuit Ruby’s voordeur.

Halloran maakte van de gelegenheid gebruik om een eind aan het gesprek te maken, zonder zelfs maar ‘ik zie je thuis’ te zeggen.

Zou hij er chagrijnig over blijven? Dat was die woest makende keerzijde van zijn zwaarmoedigheid, die hem tegelijk ook zo aantrekkelijk maakte, moest ze toegeven. Hoe dan ook, ze moest hem zijn chagrijn gunnen. Vijf jaar geleden had ze zo’n soort zaak mischien aan de overheidsdiensten overgelaten. Maar nu niet. Ze had te veel gezien. Ze kon nu niet meer terug. Inmiddels beschouwde ze het als haar plicht om gerechtigheid te zoeken, zoals dat ook voor Mal gold.

Kitt keek schuin achterom naar Ruby, en misschien voor het eerst viel het haar op hoe klein de oude vrouw was. Hoe petieterig en fragiel ze eruitzag. Dat waren gewoonlijk geen woorden die ze met Ruby in verband bracht, maar om een of andere reden zag ze haar nu op die manier. Hoewel ze het maar niks vond dat Mal probeerde uit haar naam het woord te doen in een werkgerelateerde kwestie, had hij ditmaal wel gelijk dat deze moordenaar uitzonderlijk sluw te werk ging. De politie had geprobeerd het laatste slachtoffer bescherming te bieden, maar had daarin gefaald. Kitt erkende dat zij mogelijk ook zou falen, maar ze moest een poging wagen. Als ze niet probeerde deze zaak op te lossen, zou die arme Ruby over elf dagen zonder twijfel dood zou zijn.

Verschenen in de Kitt Hartley-serie van Helen Cox:

De moord in inkt
Een mysterie in de boekhandel
Een uitgelezen moord
Een open einde
Een dodelijke afloop
Het laatste woord

Eerste druk, maart 2023
Dit is het vijfde deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *A Witch Hunt in Whitby*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
Company
Copyright © 2021 Helen Cox
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Peter de Rijk
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagbeeld © Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 6873 4
ISBN e-book 978 90 261 6557 3
ISBN luisterboek 978 90 261 6558 0
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.